

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

YOUNG ADULT

HOLLY JACKSONOVÁ

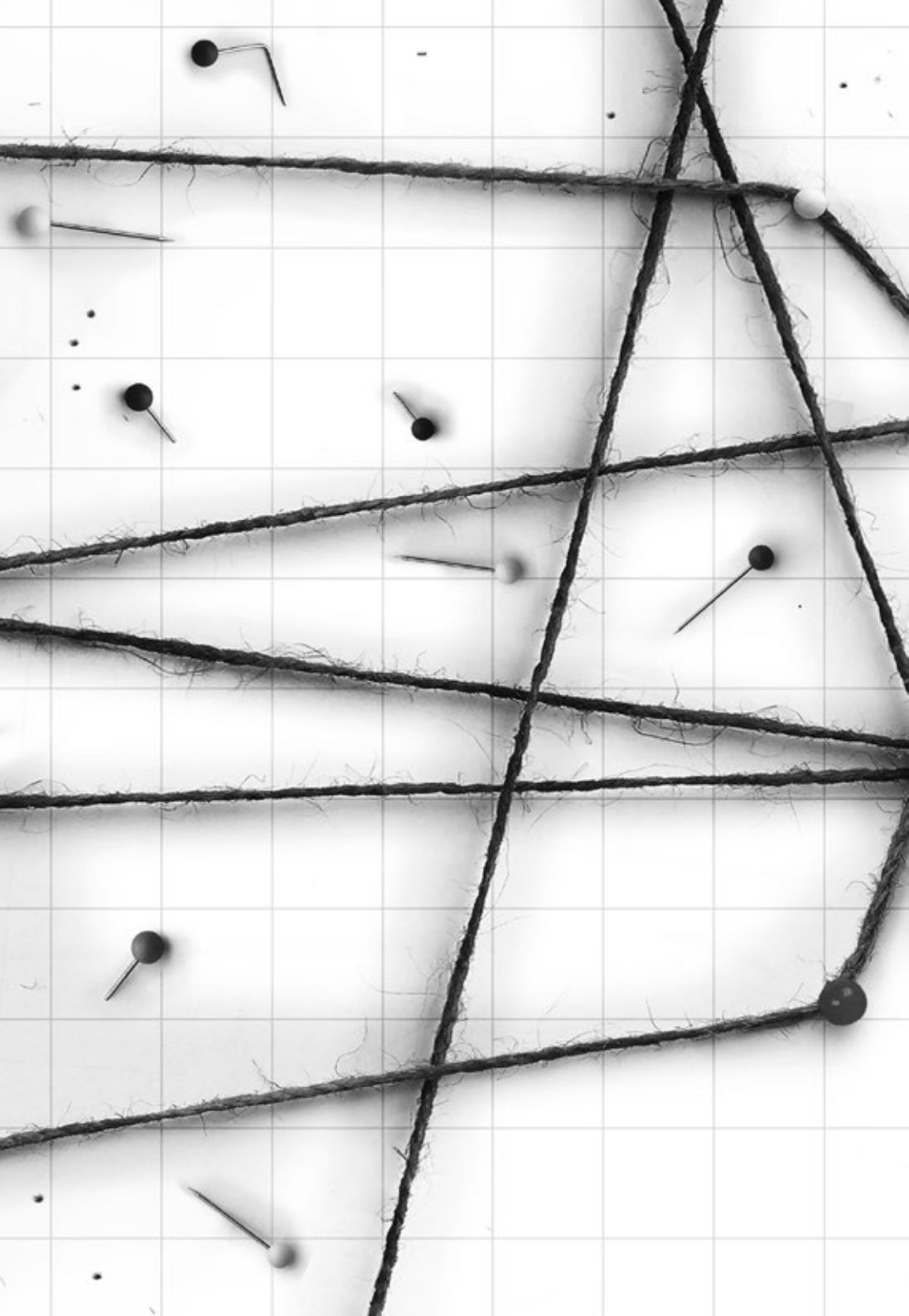
Návod na vraždu pro hodné holky

Školní práce,
která vás
může zabít...

THRILLER

COSMOPOLIS

Školní práce,
která vás
může zabít...

Návod
na vraždu
pro hodné
holky

HOLLY JACKSONOVÁ

Mámě a tátovi
První je pro vás

ČÁST I

MSP

MIMOŘÁDNÝ STUDIJNÍ PROJEKT 2017/2018

Číslo studenta

4169

Celé jméno studenta

Filipa Fitz-Amobiová

Část A: Návrh studenta

Vyplní student

- Klíčové oblasti studia, kterých se zkoumané téma týká:

Angličtina, Žurnalistika, Investigativní žurnalistika, Trestní právo

Pracovní název mimořádného projektu

Popište zkoumané téma ve formě prohlášení/otázek/hypotézy.

Výzkum vyšetřování případu pohřešované Andie Bellové z roku 2012 v Little Kiltonu.

Podrobný popis, jak se televize, tištěná média i sociální sítě staly zásadními hráči v policejním vyšetřování. Jako případová studie slouží případ Andie Bellové. Možné důsledky mediální prezentace Sala Singha a jeho údajné viny.

- Primární zdroje:

Rozhovor s odborníkem na pohřešované osoby, rozhovor s místním novinářem informujícím o případu, novinové články, rozhovory s obyvateli města. Odborné knihy a články o policejní práci, o psychologii a roli médií.

Poznámky vedoucího projektu:

Filipo, jak již bylo diskutováno, vybrala sis neskutečně citlivé téma – hrůzný zločin, který se stal v našem městě. Víím, že se nenecháš přesvědčit ke změně tématu, ale projekt byl schválen pouze pod podmínkou, že nebudou překročeny žádné etické hranice. Domnívám se, že bude pro tvůj projekt nutné nalézt specifický úhel pohledu, který se bude tříbit během výzkumu, aniž by ses příliš zaměřovala na citlivé oblasti.

Je naprosto nemyslitelné, abys kontaktovala kteroukoliv z rodin, jichž se tento případ týká. Takový čin by byl považován za porušení etických dohod a projekt by byl zrušen. A nepracuj tolik. Užij si hezké léto.

Prohlášení studenta

Potvrzuji, že jsem přečetla a pochopila podmínky týkající se nemorálních praktik zmíněných v podmínkách projektu.

Podpis:

Filipa Fitz-Amobiová

Datum:

18/07/2017

kapitola 1

Filipa věděla, kde bydlí.

Všichni v Little Kiltonu věděli, kde bydlí.

Jejich domov byl něco jako dům hrůzy. Lidé procházející okolo zrychlovali krok a slova jim vázla v krku. Pokřikující děti na cestě ze školy domů se shlukovaly poblíž a vzájemně se pobízely, aby doběhly k brance a dotkly se jí.

V domě ale nestrašili duchové. Žili tam jen tři smutní lidé, kteří se snažili pokračovat dál jako dřív. Nebyl to dům s blikajícími světly a padajícími přízračnými židlemi, byl to dům s nastříkaným nápisem *lůza* a s okny rozbitými kameny.

Pipa se vždycky divila, proč se neodstěhovali. Ne že by museli, neudělali nic špatného. Nechápala ale, jak mohli takhle žít.

Pipa věděla spoustu úžasných věcí, například, že hipopotomonstroseskvipedaliografie je odborný termín pro strach z dlouhých slov, že se děti rodí bez kolenních česek, znala nazpaměť nejlepší citáty z Platóna a Catona a že existuje více než čtyři tisíce odrůd brambor. Netušila ale, kde Singhovi berou sílu tady zůstat. Tady v Kiltonu pod tíhou tolika očí rozšířených děsem, poznámek šeptaných jen tak nahlas, aby se daly zaslechnout, konverzací, které se omezovaly na pár nezávazných vět, protože více se Singhovými nikdo mluvit nechtěl.

Bylo navíc opravdu kruté, že jejich dům byl tak blízko Kiltonského gymnázia, kam oba, Andie Bellová i Sal Singh, chodili a kam se Pipa za několik týdnů, až se srpnem nasáklé slunce přehoupne do září, vrátí k poslednímu roku studia.

Pipa se zastavila a položila ruku na branku, takže se ihned stala odvážnější než půlka dětí z města. Očima přeběhla po cestičce ke vchodovým dveřím. Mohlo by to vypadat jako pár metrů, ale mezi místem, kde stála, a dveřmi se rozevírala propast. Možná že to byl opravdu špatný nápad; i to už zvážila. Ranní slunce bylo horké a Pipa už teď cítila, jak se začíná v džínách pod koleny potit. Špatný nápad, nebo odvážný nápad. Jenže největší myslitelé v dějinách vždy upřednostňovali odvahu před bezpečím. Jejich slova byla dobrým polstrováním i pro ty nejhorší nápady.

Podrážkami bot bez milosti propast vymazala, došla ke dveřím, kde se na okamžik zastavila, jen aby se ujistila, že to chce udělat, a třikrát zaklepala. Zíral na ni vlastní napjatý odraz: dlouhé tmavé vlasy u konečků vyšisované od sluníčka, tvář bledá, i přes právě strávený týden na jihu Francie, bystré hnědozelené oči připravené ke střetu.

Dveře se otevřely s lomezem odstraňovaného řetízku a dvojitým cvaknutím zámku.

„Ano?“ řekl pootevřenými dveřmi, které přidržoval rukou. Pipa zamrkala, aby přestala zírat, ale nemohla si pomoci. Vypadal tolik jako Sal. Vypadal jako Sal, kterého znala ze všech těch televizních reportáží a fotek v novinách. Sal pomalu mizející z její dospívající paměti. Ravi měl stejně jako bratr rozčuchané černé vlasy odhrnuté ke straně, husté klenuté obočí a snědou pleť barvy dubového dřeva.

„Ano?“ zopakoval.

„Ehm...“ Pipina schopnost každého na setkání okouzlit se jaksí opozdila. Její mozek byl totiž zcela zaneprázdněn zpracováváním informací typu, že na rozdíl od Sala měl stejně jako ona dólíček na bradě. A že vyrostl od té doby, co ho naposledy viděla. „Ehm, promiň, ahoj.“ Tak trochu divně mu mávla a hned toho zalitovala.

„Ahoj?“

„Ahoj, Ravi,“ řekla. „Já... ty mě asi neznáš... Jsem Filipa Fitz-Amobiová. Chodila jsem o dva roky níž, než jsi skončil školu.“

„OK...“

„Jen by mě zajímalo, jestli bys mi nemohl věnovat pikosekundu svého času? Teda, vlastně ne přímo pikosekundu... To je fakt hodně malá jednotka času, taková chvilínečka, že jo. Jedna biliontina sekundy, takže... mohl bys obětovat několik po sobě jdoucích pikosekund?“

Panebože, tohle se děje vždycky, když je nervózní nebo zahnaná do kouta. Začne chrlit neužitečné informace převlečené za špatné vtipy. A další věc: nervózní Filipa se snažila o jakousi nóbl pózu, jako by se chtěla náhle vyhoupnout ze střední třídy někam výš, většinou však poměrně uboze. Kdy naposledy použila slovo „chvilínečka“?

„Cože?“ zeptal se zmateně Ravi.

„Promiň, zapomeň na to,“ řekla Pipa a trochu se vzpamatovala. „Dělám ve škole MSP a –“

„Co je MSP?“

„Mimořádný studijní projekt. To je taková věc, které se věnuješ ještě vedle běžných předmětů. Můžeš si vybrat, jaké téma chceš.“

„Aha, tak daleko jsem se ve škole nikdy nedostal,“ řekl. „Odešel jsem, jak to jen šlo.“

„Eh, no, zajímalo by mě, jestli bys byl ochotný mi poskytnout rozhovor pro můj projekt.“

„O čem to je?“ Tmavé obočí se mu stáhlo.

„Ehm... jde o to, co se stalo před pěti lety.“

Ravi zhluboka vydechl a ret se mu zkroutil v jakémisi očekávaném hněvu.

„Proč?“ zeptal se.

„Protože si myslím, že to tvůj bratr neudělal – a chci to zkusit dokázat.“

Pracovní protokol - 1

Rozhovor s Ravim Singhem domluven na páteční odpoledne (vzít s sebou připravené otázky).

Přepsat rozhovor s Angelou Johnsonovou.

Pracovní protokol slouží ke zmapování veškerých překážek, které se vyskytnou během výzkumu, jeho postupů a směřování k vytyčenému cíli. Můj pracovní protokol musí být trochu odlišný. Budu zaznamenávat všechno, ať už to bude nebo nebude relevantní. Protože v tuto chvíli nevím, co vlastně bude obsahem mého konečného výstupu, netuším, co vlastně relevantní bude. Nevím, k čemu směřuju. Jsem nucena počkat a zjistit, v jaké pozici se na konci ocitnu a jakou zprávu k projektu budu moct sepsat. /Tohle začíná působit spíš jako deníček...?/

Doufám, že konečný výsledek nebude v souladu s tím, co jsem navrhla profesorce Morganové. Doufám, že to bude pravda. Co se skutečně stalo Andie Bellové 20. dubna 2012? A – pokud mě instinkty neklamou – pokud Salil „Sal“ Singh není vinen, kdo ji zabil?

Nemyslím si, že bych ten případ skutečně vyřešila a odhalila vraha Andie. Nejsem policista s přístupem k forenzním laboratořím (očividně) a nejsem ani úplně hloupá. Doufám ale, že můj projekt odhalí fakta a události, které povedou k oprávněným pochybám o Salově vině a ukážou, že policie chybovala, když se případu nevěnovala hlouběji.

Mé výzkumné metody tedy budou: rozhovory s lidmi, kteří s případem úzce souvisejí, obsesivní sledování sociálních sítí a divoké, DIVOKÉ spekulace.

/PROFESORKA MORGANOVÁ Z TOHOTO NESMÍ ZAHLÉDNOUT ANI ŘÁDKU!!!/

Prvním úkolem tohoto projektu je zjistit, co se stalo Andree Bellové – všem známé jako Andie –, a odhalit okolnosti jejího zmizení. Tyto informace získám z novinových článků a policejních tiskových prohlášení z doby zmizení.

/Sepiš si odkazy teď, abys to nemusela dohledávat později!!!/

Zkopírováno a vloženo z národní tiskové agentury, oznámení o Andreině zmizení:

„Andrea Bellová, 17 let, byla nahlášena jako pohřešovaná minulý pátek. Zmizela ze svého domova v Little Kiltonu v Buckinghamshiru.

Odjela z domova ve svém autě – černém Peugeotu 206 – s mobilním telefonem, ale nevzala si s sebou žádné oblečení. Policie tvrdí, že její zmizení naprosto neodpovídá jejímu běžnému chování.

Policie během celého víkendu prohledávala lesy v okolí domu.

Andrea, známá jako Andie, je podle popisu asi 165 centimetrů vysoká běloška s dlouhými blondatými vlasy. Má se za to, že v době zmizení měla na sobě tmavé džíny a krátký modrý svetřík.¹

Po dalších událostech se v pozdějších článcích objevily detaily ohledně toho, kdy byla Andie naposledy spatřena živá a v jakém časovém rozmezí byla nejspíš unesena.

Andie Bellová byla „naposledy spatřena naživu její mladší sestrou, Beccou, okolo 22:30 20. dubna 2012.“²

Toto bylo potvrzeno policií na tiskové konferenci v úterý 24. dubna: „Záznam z bezpečnostních kamer před bankou STN na Little Kilton Street potvrzuje, že bylo Andiino auto spatřeno, jak odjíždí z domova okolo 22:40.“³

Podle rodičů, Jasona a Dawn Bellových, je měla Andie vyzvednout z večírku v 0:45. Když se Andie neukázala a neodpovídala na jejich telefonáty, začali volat jejím kamarádům, jestli nevědí, kde je. Jason Bell „zavolal na policii ve 3:00 v sobotu ráno, aby nahlásil dceru jako pohřešovanou.“⁴

Ať už se tedy Andie Bellové tu noc stalo cokoliv, stalo se to mezi 22:40 a 0:45.

Na tomto místě bude asi nejlepší uvést přepis včerejšího telefonického rozhovoru s Angelou Johnsonovou.

Přepis rozhovoru s Angelou Johnsonovou s odboru pohřešovaných osob

Angela: Dobrý den.

Pipa: Dobrý den, mluvím s Angelou Johnsonovou?

Angela: Ano, to je Filipa?

Pipa: Ano, děkuju, že jste mi odpověděla na e-mail.

Angela: Není zač.

---

1 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390 23/04/12

2 www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime-4839 26/04/12

3 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-69288473 24/04/12

4 Forbes, Stanley, 2012, „Skutečný příběh vraha Andie Bellové“, Kilton Mail, 01/05/12, str. 1-4.

- Pipa: Nebude vám vadit, když si budu náš rozhovor nahrávat, abych si ho později mohla přepsat do projektu?
- Angela: Ne, v pořádku. Omlouvám se, ale mám pro tebe jen deset minut. Co bys tedy chtěla vědět o pohřešovaných osobách?
- Pipa: No, zajímalo by mě, jestli byste mi mohla říct, jak to probíhá, když je ohlášeno nějaké zmizení? Jaký je postup a první kroky, které policie dělá?
- Angela: Když tedy někdo zavolá 155 nebo 112 a nahlásí pohřešovanou osobu, policie se snaží získat co možná nejvíce podrobností, abychom dokázali identifikovat potenciální riziko, které by mohlo dané osobě hrozit, a rozhodnout se pro správnou reakci. Při prvním telefonickém kontaktu se dotazujeme na jméno, věk, popis osoby, jaké oblečení měla naposledy na sobě, okolnosti zmizení, jestli je to nečekané, zda a jaké vozidlo by mohlo být případně ve hře. Podle těchto informací policie určí, zda se jedná o případ s vysokým, nízkým, případně středním rizikem.
- Pipa: A jaké okolnosti by zařadily případ mezi ty s vysokým rizikem?
- Angela: Pokud jde o někoho zranitelného vzhledem k věku nebo postižení, to by byl případ s vysokým rizikem. Také pokud je to pro danou osobu naprosto nečekané a zvláštní, pak je to pravděpodobný ukazatel, že mohlo dojít k násilí, a je to hodnoceno jako vysoké riziko.
- Pipa: Hm, takže pokud se pohřešuje sedmnáctiletá osoba a její zmizení je považováno za skutečně nečekané, tak by to byl případ s vysokým rizikem?
- Angela: Ach, jistě, pokud se jedná o nezletilého.
- Pipa: Takže jak policie postupuje u takového případu?
- Angela: Okamžitě jsou nasazeni policisté v místě, odkud daná osoba zmizela. Vyšetřovatel musí získat další informace ohledně přátel a partnerů, o zdravotním stavu, finanční situaci pro případ, že by bylo možné osobu nalézt při pokusu o výběr peněz. Je také potřeba množství aktuálních fotografií dané osoby a v případech s vysokým rizikem lze očekávat i odběr vzorků DNA pro případné následné vyšetřování.
A se souhlasem majitelů nemovitosti je místo důkladně prohledáno, zda se zde pohřešovaná osoba někde neukrývá, a pro zajištění případných dalších důkazů a stop. To je běžný postup.
- Pipa: Takže policie okamžitě hledá důkazy o tom, že je pohřešovaná osoba obětí zločinu?
- Angela: Rozhodně. Pokud jsou okolnosti zmizení podezřelé, je základní poučkou pro všechny policisty, „pokud pochybujete, předpokládejte vraždu.“

Samozřejmě jen velmi malé procento pohřešovaných se stane případem pro oddělení vražd, ale policisté jsou instruováni, aby získávali důkazy co nejdříve, jako by vyšetřovali vraždu.

Pipa: A když se po prvotním prohledání domova nic podstatného nenajde, co se děje potom?

Angela: Pátrání se rozšíří do nejbližšího okolí. Vyšetřovatelé si mohou vyžádat informace o telefonních hovorech. Vyzpovídají kamarády, sousedy, kohokoliv, kdo by mohl mít nějaké relevantní informace. Pokud je pohřešovaným mladistvý, teenager, nelze předpokládat, že rodič, který zmizení ohlásil, ví o všech kamarádech a známostech dítěte. Vrstevníci jsou dobrým zdrojem k pokrytí důležitých kontaktů, jako například tajného přítele nebo tak. A většinou se také diskutuje o zapojení médií, protože výzvy k podání informací mohou být v těchto případech velmi užitečné.

Pipa: Takže pokud je pohřešovanou sedmnáctiletá dívka, policie by její kamarády a kluka kontaktovala hned ze začátku?

Angela: Ano, samozřejmě. Vyšetřování by probíhalo ihned, protože pokud pohřešovaná osoba utekla, je velmi pravděpodobné, že se skrývá s někým blízkým.

Pipa: A v jakém okamžiku policie dospěje k závěru, že nehledá pohřešovanou osobu, ale tělo?

Angela: No, časově to není... Jej, Pipa, musím jít. Omlouvám se, ale už mě zavolali na poradu.

Pipa: OK, díky, že jste si na mě udělala čas.

Angela: A jestli máš ještě nějaké další otázky, klidně mi je pošli e-mailem a já se ti na ně pokusím odpovědět.

Pipa: Určitě napíšu, ještě jednou díky.

Angela: Nashle.

Tyhle statistiky jsem našla online:

80 % pohřešovaných je nalezeno během prvních 24 hodin. 97 % během prvního týdne. 99 % případů je vyřešeno během prvního roku. Takže zbývá 1 %.

1 % lidí, kteří zmizí, se nikdy nenajde.

Je tu ale ještě jedno důležité číslo: pouze 0,25 % všech případů pohřešovaných osob končí tragicky.⁵

A kde v tom všem figuruje Andie Bellová? Vznáší se nepřetržitě někde mezi tím 1 % a 0,25 %, nepatrné, desetinné nádechy a výdechy pomíjející ve zlomcích vteřin.

Ted' už ale většina lidí přijala, že je mrtvá, přestože se její tělo nikdy nenašlo. A proč tomu tak je?

Odpovědí je Sal Singh.

---

⁵ www.findmissingpersons.co.uk/stats

kapitola 2

Pipa se zaposlouchala do dění v přízemí, a tak zvedla ruce nad klávesnici, ukazováčky těsně nad písmeny *g* a *b*. Řachnutí, dusot, podkluzující drápy a nevázaný klučíci řehot. Během následující vteřiny se to vysvětlilo.

„Joshuo! Proč má ten pes na sobě moji košili?“ ozval se Viktorův veselý pokřik, který proletěl skrz koberec až k Pipě.

Pipa se uchechtla, klikla na uložit, zavřela pracovní protokol a zaklapla notebook. Začínalo obvyklé každodenní bláznění po tátově návratu domů z práce. Táta nikdy nebyl potichu, jeho šepot byl slyšet na druhé straně místnosti. Jeho hurónský smích, kdy se až plácal do stehů, byl tak hlasitý, že to některé lidi děsilo, a každičký rok se Pipa probouzela jeho *našlapováním* po chodbě v patře, aby naplnil Santovy vánoční ponožky.

Její otčím byl žijícím protikladem mírnosti.

Dole Pipa vstoupila doprostřed scény. Joshua lítal z pokoje do pokoje – z kuchyně do předsíně a pak do obývacího – pořád dokola a přitom se neustále chechtal.

V patách mu byl Barney, zlatý retrívr, v tátově nejkřiklavější košili: oslepující vzorovaná zelená, kterou si koupil během poslední cesty do Nigérie. Pes se nadšeně klouzal po lakovaném dubu v předsíni, až vzrušením kníkal.

Nakonec běžel Viktor ve svém šedém obleku od Hugo Bosse. V celé své výšce sto devadesáti centimetrů se honil za klukem a psem a jeho výbuchy smíchu otráasaly domem. Jejich vlastní scénka ze Scooby-Dooa z domácí dílny Amobiových.

„Panebože, snažila jsem se dělat domácí úkoly,“ řekla Pipa s úsměvem a uskočila, aby ji to uhánějící procesí nesmetlo. Barney se na okamžik zastavil, aby jí strčil hlavou do nohy, ale pak hned vyrazil za tátou a Joshuou, kteří se mezitím svalili na gauč.

„Nazdárek, bramboro,“ řekl Viktor a poplácal místo vedle sebe.

„Ahoj tati, byl jsi tak potichu, že jsem ani nevěděla, že už jsi doma.“

„Ale bramborko, jsi příliš chytrá na to, abys používala stejný vtip víckrát.“

Posadila se vedle nich. Pod nohama se jí vlnily polštáře, jak Josh s tátou namáhavě oddechovali.

Josh se začal dloubat v pravé dírce a táta mu ruku odstrčil.

„Tak jak jste se dneska měli?“ zeptal se a vyvolal tím podrobné líčení fotbalového zápasu, na kterém Josh přes den byl.

Pipa vypnula. Už to celé slyšela v autě, když Joshe vyzvedla. Poslouchala ale jen na půl ucha, protože ji trochu rozhodilo, jak zastupující trenér nechápavě zíral na její alabastrově bílou pleť, když mu ukázala, pro kterého devítiletého kluka si přišla, a řekla: „Jsem Joshuova sestra.“

Měla by na to už být zvyklá, na ty zkoumavé pohledy, jak se lidé snažili pochopit vazby v její rodině, čísla a zahnutá slova načmáraná v rodokmenu. Vysoký Nigerijec byl zcela zjevně její otčím a Joshua nevlastní bratr. Pipa ale tahle slova neměla ráda, tyhle chladné termíny. Lidé, které milujete, nejsou algebra, aby je někdo počítal, odečítal nebo držel od těla přes desetinnou čárku. Viktor a Josh nebyli její jen ze tří osmin, nebyli jen čtyřicet procent rodiny, byli zkrátka a úplně její. Byl to její táta a otravný bratříček.

Její *skutečný* táta, muž, díky kterému měla druhé jméno Fitzová, zemřel při autonehodě, když jí bylo deset měsíců. A přestože Pipa někdy kývala a usmívala se, když se jí mamka ptala, jestli si pamatuje, jak si táta broukal při čištění zubů nebo jak se smál, když její druhé slovo bylo

„hováno“, nebylo to tak. Někdy ale není vzpomínání kvůli nám, někdy jde o to, aby se vám podařilo jinému člověku vyčarovat úsměv na rtech. Takovéhle lži byly povolené.

„A jak pokračuje projekt, Pipo?“ otočil se k ní Viktor a přitom roze-
pínal Barneyemu košili.

„Dobry“, odpověděla. „Zatím mapuju okolnosti a všechno si zapi-
suju. Dopoledne jsem se stavila za Ravim.“

„Aha, a?“

„Neměl čas, ale říkal, že se můžu stavit v pátek.“

„Já bych tam nešel,“ prohlásil obezřetně Josh.

„To proto, že jsi prepubescentní kluk plný předsudků, který si stále
ještě myslí, že v semaforech žijí malincí lidé.“ Pipo se na něj podívala.
„Singhovi nic špatného neudělali.“

„Joshuo,“ vložil se do toho táta, „zkus si představit, že by tě všichni
posuzovali podle toho, co udělala tvoje sestra.“

„Jenže Pipo akorát furt sedí nad úkolama.“

Pipě se podařilo mrsknout polštářem přesně Joshovi do obličeje. Viktor
mu podržel ruce, když se snažil o protiúder, a ještě ho přitom začal lechtat.

„Proč tu ještě není máma?“ zeptala se Pipo a schválně dávala Joshovi
přímo před nos svou nohu v teplé huňaté ponožce.

„Z práce šla rovnou na schůzku Čtenářského klubu popíjejících
matek,“ odpověděl táta.

„Takže... si můžeme dát k večeri pizzu?“ zeptala se Pipo. A náhle byl
sourozenecký svár zapomenut a už zase byli spolu v jedné bitevní linii.
Josh vyskočil, propletl si s ní ruku a úpěnlivě se zadíval na tátu.

„Jasně,“ řekl Viktor, zakřenil se a poplácal se po zadku. „Jak jinak
bych si udržel tyhle dva hrochy?“

„Tati,“ zasténala Pipo a vyplísnila své minulé já za nápad ho tohle
přirovnání naučit.